

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 85.126 van 7 februari 2000
in de zaak A. 89.039/VII-20.323**

In zake : de n.v. Ertsenmaalterij DE BRUYN,
die woonplaats kiest bij
Advocaat L. VAN HOUT,
kantoor houdende te ANTWERPEN,
Sint-Michielskaai 7

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de
Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat I. LAUREYS,
kantoor houdende te BUGGENHOUT,
Provincialebaan 20.

DE VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat de n.v. Ertsenmaalterij DE BRUYN op 19 januari 2000 heeft ingediend om de schorsing bij wege van uiterst dringende noodzakelijkheid te vorderen van het besluit van 31 december 1999 van de Vlaamse minister van leefmilieu en landbouw waarbij haar beroep tegen de beslissing van 24 juni 1999 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen, houdende weigering van de vergunning om een inrichting, gelegen te 2900 Schoten, Zaatstraat 36, verder te exploiteren en te veranderen door uitbreiding, ongegrond wordt verklaard en het beroepen besluit wordt bevestigd;

Gezien het verzoekschrift dat dezelfde verzoekende partij op dezelfde datum heeft ingediend strekkende tot het bevelen van dringende en voorlopige maatregelen, met name om "aan de verwerende partij het verbod op te leggen om op welkdanige wijze dan ook een daadwerkelijk einde te stellen of te doen stellen aan de exploitatie van (voormelde inrichting) en zulks in

afwachting van een definitieve uitspraak en onder verbeurte van een dwangsom van 20 miljoen BEF per handeling of beslissing en per dag waardoor de exploitatie van de inrichting van verzoekende partij wordt stopgezet";

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 21 januari 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 27 januari 2000, op welke datum de zaak wordt uitgesteld tot de openbare terechtzitting van 1 februari 2000;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat L. VAN HOUT, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van Advocaat I. LAUREYS, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het andersluidend advies van Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat

1.1. De verzoekende partij is sedert 1889 gevestigd te Schoten. Rond het bedrijf worden vanaf 1950 woningen opgetrokken.

1.2. Door het gewestplan Antwerpen, vastgesteld bij koninklijk besluit van 3 oktober 1979, komt het bedrijf in een gemengd woon- en industriegebied te liggen.

1.3. Bij besluit van 6 oktober 1983 verleent de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen aan de verzoekende partij een vergunning voor een termijn van tien jaar, doch door een ministerieel besluit van 2 oktober 1984 wordt het deputatiebesluit hervormd in onder meer die zin dat de vergunningstermijn beperkt wordt tot vijf jaar.

Dit ministerieel besluit wordt echter vernietigd door 's Raads arrest nr. 31.058 van 13 oktober 1988, omdat de minister een verkeerde toepassing heeft gemaakt van het gewestplanvoorschrift gemengd woon- en industriegebied. Immers, uit dat gewestplanvoorschrift volgt niet dat de in het betrokken gebied gevestigde industriële bedrijven op termijn zouden moeten verdwijnen, aldus de Raad, en de minister mocht uit het gewestplanvoorschrift dan ook niet afleiden dat de inrichting van de verzoekende partij naar een geschikte plaats moet worden overgebracht en derhalve slechts een laatste in de tijd beperkte exploitatievergunning kon bekomen.

1.4. Op 24 november 1992 dient de verzoekende partij bij de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen een milieuvergunningsaanvraag in voor het hernieuwen van een vergunning voor een bestaande inrichting van klasse 1, en zulks voor een termijn van vijf jaar.

1.5. Met een besluit van 1 april 1993 verleent de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen de gevraagde vergunning, met dien verstande dat wordt bepaald dat de vergunningstermijn eindigt op 6 oktober

1994, zijnde één jaar vanaf de einddatum van de eerder verleende vergunning van 6 oktober 1983.

De vergunning werd verleend voor een termijn van één jaar om het bedrijf in staat te stellen zich elders te vestigen.

1.6. In beroep, door een ministerieel besluit van 25 oktober 1993, wordt het voormelde deputatiebesluit enigszins hervormd, in die zin dat eraan wordt toegevoegd : "de vergunning kan op deze locatie niet meer verlengd worden na 6 oktober 1994".

De beperkte termijn van één jaar werd toegestaan om het bedrijf de mogelijkheid te bieden te herlocaliseren.

Dit ministerieel besluit wordt geschorst door 's Raads arrest nr. 47.051 van 28 april 1994, en het wordt vernietigd door het arrest nr. 50.366 van 24 november 1994.

1.7. Na dit vernietigingsarrest wordt de beroepsprocedure hernomen, hetgeen uitmondt in het ministerieel besluit van 31 mei 1995, waarbij aan de verzoekende partij de milieuvergunning wordt geweigerd om haar inrichting in bedrijf te houden.

In dat ministerieel besluit wordt er in essentie op gewezen dat er overdreven hinder zou zijn en dat de verzoekende partij ondertussen de noodzakelijke milieuvergunning bekam voor een herlocatie in het Antwerpse havengebied.

Dit ministerieel besluit wordt geschorst door 's Raads arrest nr. 59.846 van 4 juni 1996, een vernietiging volgt met het arrest nr. 64.443 van 6 februari 1997.

1.8. Met een ministerieel besluit van 14 juli 1997 wordt aan de verzoekende partij een vergunning verleend voor het verder exploiteren en veranderen van haar inrichting.

De vergunning wordt verleend voor een termijn verstrijkend op 6 oktober 1998.

1.9. Op 3 oktober 1997 dient de verzoekende partij een nieuwe milieuvergunningsaanvraag in voor een periode van tien jaar.

Op 5 februari 1998 verleent de bestendige deputatie een vergunning voor het verder in bedrijf houden en veranderen van de inrichting van de verzoekende partij, doch slechts voor een beperkte en niet-verlengbare termijn van twee jaar verstrijkend op 5 februari 2000.

In beroep, door een ministerieel besluit van 19 augustus 1998, wordt dit deputatiebesluit bevestigd.

In dit ministerieel besluit werd gesteld dat het verlenen van een vergunning voor een beperkte termijn kan bijgetreden worden gezien deze termijn haalbaar is om de nodige vergunningen te kunnen verkrijgen om de herlocalisatie door te voeren.

Het ministerieel besluit van 19 augustus 1998 wordt door de verzoekende partij aangevochten met het annulatieberoep nr. A. 80.719/VII-17.259.

Dit annulatieberoep, waaraan geen vordering tot schorsing vastzat, is nog hangende.

1.10. Op 10 februari 1999 dient de verzoekende partij bij de bestendige deputatie een vergunningsaanvraag in om haar inrichting verder in bedrijf te houden en te veranderen.

1.11. Tijdens het openbaar onderzoek werden tien schriftelijke bezwaren ingediend, waarin in essentie betoogd wordt dat het bedrijf niet thuishoort in een woonzone en tussen voedingsmiddelenbedrijven, en waarin geklaagd wordt over stank-, stof- en geluidshinder en druk vrachtverkeer.

Het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Schoten adviseert negatief, de afdeling

milieuvergunningen adviseert deels gunstig, deels ongunstig, AROHM adviseert stilzwijgend gunstig, OVAM gunstig, de Vlaamse milieumaatschappij gunstig, en de provinciale milieuvergunningscommissie deels gunstig, deels ongunstig.

1.12. Op 24 juni 1999 weigert de bestendige deputatie de vergunning omdat de inrichting slechts voor beperkte tijd verenigbaar is met de ruimtelijke en stedenbouwkundige voorschriften, en gezien de bezwaren van de omwonenden en het volledig negatief advies van het schepencollege.

1.13. Tegen dit weigeringsbesluit dient de verzoekende partij een omstandig beroepschrift in. Daarin betoogt de verzoekende partij onder meer dat niet valt in te zien waarom de exploitatie slechts voor beperkte tijd verenigbaar zou zijn met de ruimtelijke en stedenbouwkundige voorschriften, dat een verwijzing naar de bezwaren van de omwonenden het niet in aanmerking nemen van de gunstige adviezen niet kan verantwoorden, bezwaren die volgens de verzoekende partij niet opgaan, en dat de verwijzing naar het negatief advies van het schepencollege evenmin het niet in aanmerking nemen van de gunstige adviezen kan verantwoorden.

1.14. Op 31 december 1999 wordt het thans bestreden besluit genomen houdende de bevestiging van het deputatiebesluit van 24 juni 1999 en dus houdende weigering van de gevraagde milieuvergunning.

Dat besluit is als volgt gemotiveerd :

"Gelet op het feit dat de inrichting gelegen is in een gemengd woon- en industriegebied volgens het gewestplan Antwerpen, goedgekeurd bij koninklijk besluit van 3 oktober 1979;

Overwegende dat vanuit oogpunt van de stedenbouwkundige en ruimtelijke aspecten gesteld kan worden dat de exploitatie van de inrichting die het voorwerp van de voormelde milieuvergunningsaanvraag uitmaakt,

verenigbaar is met de toepasselijke ruimtelijke en stedenbouwkundige voorschriften;

Overwegende dat onderhavig beroep betrekking heeft op de weigering van de vergunning voor de verdere exploitatie en uitbreiding van het bedrijf;

Overwegende dat de argumenten van de beroepindiener betrekking hebben op het feit dat het bestreden besluit geen rekening houdt met de in eerste aanleg uitgebrachte gunstige adviezen, dat een tijdelijke ruimtelijke onverenigbaarheid onbegrijpelijk is temeer gelet op het geciteerde arrest van de Raad van State, dat de weigering enkel gesteund is op de aangeklaagde overmatige hinder voor de omgeving die op geen enkele wijze gestaafd wordt;

Overwegende dat bij de hernieuwingsaanvraag in 1992 (cfr. dossier MLAV1/92-700) door de exploitant zelf reeds een beperkte termijn van 5 jaar gevraagd werd die na een procedure bij de Raad van State ook toegestaan werd; dat deze beperkte termijn werd aangevraagd in functie van een geplande herlocalisatie naar de Antwerpse Haven; dat alhoewel er in 1993 een milieuvergunning bekomen werd voor een inrichting in het havengebied er in 1997 opnieuw een hernieuwingsaanvraag voor de inrichting in Schoten ingediend werd;

Overwegende dat bij het verlenen van de vergunning voor deze hernieuwing bij besluit van de bestendige deputatie nr. MLAV1/97-342 dd. 5 februari 1998 als reden voor de beperkte termijn van 2 jaar verwezen wordt naar het feit dat er nog steeds sprake is van abnormale burenhinder; dat het bedrijf daarom moest uitkijken naar een betere locatie; dat in artikel 1 § 3 van het besluit uitdrukkelijk opgelegd wordt dat deze vergunning niet meer verlengbaar is;

Overwegende dat in beroep bij. M.B. nr. AMV/00000050/1000 van 19 augustus 1998 hogervermeld besluit van de bestendige deputatie bevestigd werd; dat hierin gesteld werd dat het verlenen van een vergunning voor een beperkte termijn kan bijgetreden worden gezien deze termijn haalbaar is om de nodige vergunningen te kunnen verkrijgen om de herlocalisatie door te voeren;

Overwegende dat momenteel een beroep lopende is bij de Raad van State tegen hogervermeld ministerieel besluit;

Overwegende dat de exploitant ondertussen een milieu- en bouwvergunning voor de exploitatie van een inrichting voor het behandelen van erts en voor de op- en overslag en herverpakking van straalmiddelen in de Antwerpse haven aan kaai 158 bekomen heeft (besluit MLAV1/98-212 dd. 12 november 1998 voor een termijn van 20 jaar) zodat een herlocalisatie op korte termijn effectief zou kunnen doorgevoerd worden; dat evenwel het omhullen van zand niet het voorwerp van de verleende vergunning uitmaakt; dat anderzijds de exploitant aanvoert dat de hoger-

vermelde vergunning niet bruikbaar is voor de opslag van chromietzand aangezien het chroom een contaminant zou zijn voor de producten van een aanpalend bedrijf; dat de exploitant intussen een magazijn aangekocht heeft aan kaai 142 (Mulhouselaan 5/7, 2030 Antwerpen); dat het de intentie van de exploitant is de vestiging in Schoten te verplaatsen naar het magazijn op kaai 142, dat er hiertoe een nieuwe vergunningsaanvraag ingediend is bij de Bestendige Deputatie van de Provincie Antwerpen; dat deze aanvraag alle rubrieken behelst waarvoor momenteel in Schoten vergunning wordt gevraagd; dat de uitspraak van de Bestendige Deputatie binnenkort verwacht wordt;

Overwegende dat onderhavige vergunningsaanvraag wat betreft het voorwerp van de aanvraag en preventieve voorzieningen bijna identiek is met vorige vergunningsaanvraag MLAV1/97-342; dat er evenwel nu wel afdekzeilen vermeld zijn als preventieve maatregel om stofhinder voor de omgeving te voorkomen;

Gelet op het feit dat het gemengd woon- en industriegebied waarin de onderneming gelegen is, zeer beperkt van omvang is en volledig gegeven is door woonzone (centrum van Schoten); dat er geen groene buffer tussen bedrijf en woonzone voorzien is;

Overwegende dat de Fluitbergstraat een verkeersarme straat (zone 30) is en het specifiek geluid door o.a. het behandelen van chromietzand er overduidelijk waarneembaar is; dat het een vrij constant geluid betreft dat afkomstig is van de diverse motoren, van de zeefinstallatie en de brander voor het drogen van chromietzand; dat boven de silo's met gedroogd chromietzand zich een draaipijpverdelers bevindt welke ook enige geluidshinder veroorzaakt door o.a. de inwerking van de wind;

Overwegende dat de aanvoer van chromietzand enkel kan gebeuren via een poort langs de Fluitbergstraat; dat de lading chromietzand van een schip, zijnde een hoeveelheid van ca. 6000 ton, om de drie maand aangevoerd wordt met vrachtwagens hetgeen uiteraard de nodige hinder veroorzaakt in deze woonstraat; dat een mogelijke oplossing de aanvoer van chromietzand via de binnenkoer langs de Zaatstraat is doch dat deze oplossing een ingrijpende aanpassing door de bouw van een intern transportsysteem tussen de binnenkoer en de bulkopslagplaats vereist;

Overwegende dat alhoewel er de laatste jaren inspanningen gebeurd zijn om de hinder voor de omwonenden te verminderen (cfr. verslag AMV/A/VL15214 van 09 december 1997) de inrichting door de omwonenden nog steeds als hinderlijk ervaren wordt; dat vooral de opslag van chromietzand verantwoordelijk is voor de grootste hinder, zowel naar de omwonenden als naar het milieu; dat er regelmatig terugkerende klachten zijn over het opwaaien van chromietzand; dat de stofemissies nu enigszins

beperkt worden door het nathouden van het zand en het afdekken van de opslag bij extreme omstandigheden met afdekzeilen; dat er niettemin op 31/3/99 door de politie van Schoten nog een proces-verbaal werd opgesteld wegens stofhinder (wagens, straat- en tuinmeubilair waren bedekt met een glinsterende laag stof, en dit op een quasi windstille dag);

Overwegende dat een vaste afdekking boven de opslagkoer een betere oplossing, zowel wat betreft het beperken van de stofemissies, de lozing van verontreinigd regenwater, als het voorkomen van bodem- en grondwatervervuiling zou zijn; dat via een schrijven van 25 september 1998 er door het bedrijf een plan bezorgd werd met de aanduiding van een overkapping; dat deze overkapping echter niet opgenomen is bij de preventieve maatregelen;

Overwegende dat de chromietopslag gebeurt op een betonnen vloer; dat deze vloer op een aantal plaatsen gescheurd is en dat sommige gedeelten lager liggen zodat er een slechte afwatering is en de vloer niet als vloeiendstof dicht kan beschouwd worden; dat het verontreinigd regenwater voor zuivering 35 mg chroom per liter bevat en gelet op de toestand van deze vloer dit verontreinigd regenwater aanleiding kan geven tot ernstige bodem- en grondwaterverontreiniging;

Overwegende dat derhalve de opgegeven preventieve maatregelen voor het voorkomen van bodem- en grondwaterverontreiniging door de opslag van chromietzand als onvoldoende dienen beschouwd te worden;

Overwegende dat voor wat betreft de overige activiteiten er voorheen een knelpunt was voor wat betreft de geurhinder door de zandomhulling; dat uit metingen van november 1997 en oktober 1998 blijkt dat met de huidige luchtbehandelingsinstallatie het fenolgehalte kan gereduceerd worden tot ver onder de reukgrens voor fenol waardoor geurhinder vermeden wordt; dat op 18 september 1998 er voor de omhullingsinstallatie wel een fenolgehalte van 21,83 mg/Nm³ vastgesteld werd terwijl de toegelaten waarde slechts 1,5 mg/Nm³ bedraagt; dat na vervanging van de wasvloeiendstof er terug voldaan werd aan de opgelegde emissiewaarde zodat de waarde van 21,83 mg/Nm³ kon beschouwd worden als een calamiteit; dat zulke calamiteiten in de toekomst echter nooit kunnen uitgesloten worden; dat gelet op de zeer slechte ruimtelijke ligging in het centrum van Schoten, dergelijk risico niet tolereerbaar is;

Overwegende dat de voorgaande vergunningsbesluiten telkens werden verleend met het oog op herlocalisatie, dat het bedrijf momenteel zeer concrete plannen heeft voor verhuis naar de Antwerpse haven; dat de beslissing omtrent de vergunningsaanvraag voor de hervestiging binnenkort genomen zal worden; dat de huidige vergunning voor de vestiging in Schoten nog

loopt tot 5 februari 2000; dat het bijgevolg aange-
wezen is de vergunning te weigeren;

Overwegende dat de aanspraken en bezwaren
aangehaald door de beroepsindiener als volgt kunnen
worden geëvalueerd :

- aan het tijdelijk karakter van het gebied moet
de volgende betekenis gehecht worden; deze
gemengde woongebieden zijn bestemd voor wonen
alsmede voor de instandhouding en de eventuele
uitbreiding van de bedrijven die er gevestigd
zijn; wanneer echter die bedrijven hun huidige
bedrijfsactiviteit niet meer voortzetten en
geen andere activiteiten die tot dezelfde
bedrijfssector behoren, uitoefenen, krijgt het
betrokken gebied uitsluitend en definitief de
bestemming woongebied; de verenigbaarheid van
een inrichting met de ruimtelijke voorschriften
kan de vergunningverlenende overheid echter
niet beletten om in bepaalde gevallen op basis
van deugdelijke motieven een vergunning te
weigeren, indien blijkt dat de inrichting de
facto niet verenigbaar is met de omgeving; er
zijn diverse argumenten die pleiten tegen de
feitelijke verenigbaarheid met de onmiddellijke
omgeving; deze beoordeling en de consequente
beslissing die hieruit volgt behoort tot de
essentiële beleidsvrijheid van de vergunning-
verlenende overheid;
- het door de afdeling Milieuvergunningen in
eerste aanleg uitgebrachte advies was wel
gedeeltelijk ongunstig; het advies van de OVAM
betreft enkel het afvalstoffenaspect;
- de vergunning werd niet alleen geweigerd op
grond van de ingediende bezwaren doch ook
wegens het feit dat de overheid expliciet
gesteld had dat in elk geval geen verlenging
meer mogelijk was; bovendien worden er niet
voldoende preventieve maatregelen aangegeven om
bodem- en grondwaterverontreiniging te voor-
komen;

Overwegende dat op basis van de beschikbare
gegevens gesteld kan worden dat de risico's voor de
externe veiligheid, de hinder, de effecten op het
leefmilieu, op de wateren, op de natuur en op de mens
buiten de inrichting veroorzaakt door de gevraagde
exploitatie niet volledig tot een aanvaardbaar niveau
kunnen worden beperkt; dat de vergunning bijgevolg
dient te worden geweigerd";

2. Overwegende dat krachtens artikel 17, §§ 1
en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State
slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij
uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden besloten

onder de drievoudige voorwaarde dat uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.1.1. Overwegende, wat de eerste voorwaarde betreft, dat de eerste vier middelen zijn gericht tegen diverse in het bestreden besluit opgenomen motieven die volgens de verzoekende partij "bepalend blijken te zijn geweest voor het tot-stand-komen van het aangevochten besluit"; dat in het vierde middel in essentie wordt aangevoerd dat de milieuhygiënische motivering van de bestreden beslissing niet deugt; dat dit middel luidt als volgt :

"• Het middel is afgeleid uit de schending van artikel 3 van de Wet d.d. 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Uit het niet afdoende en ondeugdelijk karakter van de motieven.

Uit een tegenstrijdige motivering.

Uit de schending, minstens verkeerde toepassing van bijlage 4.4.2 van VLAREM II-bis.

Uit de schending van het gezag van gewijsde van het arrest DE BRUYN nr. 31.058 d.d. 13 oktober 1998, van het arrest DE BRUYN nr. 47.051 d.d. 28 april 1994, het arrest DE BRUYN nr. 50.766 d.d. 24 november 1994 en het arrest DE BRUYN nr. 64.443 d.d. 6 februari 1997.

En uit machtsoverschrijding.

• Doordat het aangevochten besluit -hierin trouwens bijgetreden door de aangehaalde gunstige adviezen van terzake bevoegde instanties- enerzijds erkent '(...) dat de exploitatie van de inrichting die het voorwerp van voormelde vergunningsaanvraag uitmaakt verenigbaar is met de toepasselijke ruimtelijke en stedenbouwkundige voorschriften (...)', doch anderzijds de aangevraagde milieuvergunning toch weigert omwille van :

- het feit dat een specifiek geluid door o.a. het behandelen van chromietzand overduidelijk waarneembaar zou zijn.
- het feit dat de aanvoer om de 3 maand per vrachtwagens van ca 6000 ton chromietzand uiteraard de nodige hinder zou veroorzaken.

- het feit dat, alhoewel er de laatste jaren inspanningen gebeurd zijn om de hinder voor de omwonenden te beperken, de inrichting door de omwonenden nog steeds als hinderlijk zou worden ervaren en dat er regelmatig terugkomende klachten zijn omtrent het opwaaien van chromietzand.
- het feit dat de opslag van chromietzand die gebeurt op een vloer die op een aantal plaatsen gescheurd is, aanleiding kan geven tot ernstige bodem- en grondwaterverontreiniging.
- het feit dat, alhoewel uit metingen van november en oktober 1998 blijkt dat met de huidige luchtbehandelingsinstallatie het fenolgehalte kan gereduceerd worden tot ver onder de reukgrens voor fenol waardoor geurhinder wordt vermeden, er zich op 18 september 1998 een calamiteit heeft voorgedaan, doch dat zulke calamiteiten in de toekomst nooit kunnen uitgesloten worden en dat gelet op de zeer slechte ruimtelijke ligging in het centrum van Schoten, dergelijk risico niet tolereerbaar is.
- het feit dat gesteld kan worden dat de risico's voor de externe veiligheid, de hinder, de effecten op het milieu, op de wateren, op de natuur en op de mens buiten de inrichting veroorzaakt door de gevraagde exploitatie niet volledig tot een aanvaardbaar niveau kunnen teruggebracht worden.
 - Terwijl de vergunningverlenende overheid het niet vermag nietszeggende algemene overwegingen te formuleren die bovendien op geen enkele wijze door enige concrete precisering of detaillering of enig ondersteunend stuk worden geschraagd en terwijl de motiveringsplicht oplegt om bestuurshandelingen op afdoende en deugdelijke wijze te motiveren inzonderheid wanneer wordt afgeweken van aangehaalde gunstige adviezen.

En terwijl niet tegelijkertijd kan voorgehouden worden dat een inrichting wel en niet verenigbaar is met de geldende voorschriften.

En terwijl het aangehaalde element van hinder inzake het specifiek geluid van behandeling van chromietzand niet vergezeld gaat van enig stuk of verslag en alleszins in het verleden nooit de aflevering van een milieu(verg)unning heeft verhinderd.

En terwijl de aanvoer om de 3 maand van chromietzand per vrachtwagen, alleen al omwille van de beperkte frequentie ervan niet zomaar als uiteraard hinderlijk kan worden beschouwd en alleszins niet kan verantwoorden waarom ondanks deze steeds bestaande aanvoer gedurende tientallen jaren wél een milieuvergunning kon worden afgeleverd en nu plots niet meer.

En terwijl het gegeven dat de omwonenden de inrichting nog steeds als hinderlijk ervaren alleen al hierdoor wordt tegengesproken dat bij de vorige

milieuvergunningsaanvraag 37 bezwaarschriften werden ingediend en nu nog slechts 10 !

En terwijl de verwijzing naar mogelijke toekomstige risico's op hinder een onzekere en vage factor uitmaakt die bezwaarlijk de weigering van een milieuvergunning kan verantwoorden.

En terwijl één calamiteit inzake fenolgeurhinder, dewelke trouwens op geen enkele wijze enig gevaar voor de volksgezondheid oplevert en minder nog een toekomstig risico op een mogelijk ongemak of lichte hinder, niet vermogen de verdere exploitatie van een reeds sedert jaren ter plaatse gevestigd bedrijf in het gedrang te brengen, temeer nu niet eens wordt aangetoond of er in casu terzake fenolgeur wel emissiegrenswaarden zijn en/of een overschrijding ervan gelet op het beperkte fenoldebiet van de inrichting van verzoekende partij.

En terwijl de overweging '(...) dat gesteld kan worden dat de risico's ... niet tot een aanvaardbaar nieuw (sic) kunnen worden beperkt (...) ' een loutere stijlclausule is.

En terwijl in het kader van voorgaande milieuvragen door de vergunningverlenende overheid gelijkaardig ingeroepen elementen van hinder door de Raad van State werd afgewezen en deze arresten bijgevolg gezag van gewijsde hebben.

- Zodat het aangevochten besluit niet-afdoende ondeugdelijk en zelfs tegenstrijdig is gemotiveerd, het gezag van gewijsde van de in het middel ingeroepen arresten van de Raad van State schendt en aldus onwettig is";

2.1.2.1. Overwegende, vooreerst, dat in tegenstelling tot wat de verzoekende partij doet gelden, in het bestreden besluit niet wordt voorgehouden dat de betrokken inrichting "wel en niet verenigbaar is met de geldende voorschriften"; dat uit het bestreden besluit blijkt dat de vergunningsaanvraag van de verzoekende partij wel verenigbaar wordt geacht met het bestemmingsvoorschrift woon- en industriegebied; dat deze verenigbaarheid evenwel niet belet dat de vergunning kan worden geweigerd op grond van milieu-hygiënische motieven; dat dit geen tegenstrijdigheid inhoudt;

2.1.2.2. Overwegende dat prima facie het argument inzake de geluidshinder voor de bewoners van de Fluitbergstraat blijkt te zijn gestoeld op het verslag van de afdeling milieuvergunningen van AMINAL van

5 oktober 1999, waarin de specifieke geluidshinder wordt omschreven; dat uit het bestreden besluit kan worden opgemaakt dat er een "bedrijfsbezoek" heeft plaatsgehad; dat ter terechtzitting de raadsvrouw van de verwerende partij uitdrukkelijk bevestigde dat er een plaatsbezoek is geweest; dat in de huidige stand van de procedure de Raad van State er redelijkerwijze mag van uitgaan dat de omschreven geluidshinder bij dat plaatsbezoek werd waargenomen; dat van haar kant de verzoekende partij vooralsnog nalaat aan te tonen dat er zich op het vlak van de geluidshinder geen problemen stellen; dat in de huidige stand van de procedure de Raad die overweging als feitelijk juist dient aan te merken; dat het louter gegeven dat de geluidshinder in het verleden de aflevering van een milieuvergunning niet in de weg stond niet overtuigt; dat, immers, uit de diverse arresten blijkt dat andere redenen werden aangevoerd die volgens de verwerende partij voldoende waren om de vergunning te weigeren of deze slechts voor een beperkte duur toe te staan; dat dit een mogelijke uitleg zou kunnen zijn waarom in het verleden op het vlak van de geluidshinder geen motivering werd ontwikkeld;

2.1.2.3. Overwegende dat niet wordt betwist dat "de aanvoer van chromietzand enkel kan gebeuren via een poort langs de Fluitbergstraat" en dat de lading chromietzand van een schip, zijnde een hoeveelheid van ca. 6.000 ton, om de drie maand met vrachtwagens wordt aangevoerd; dat redelijkerwijze mag worden aangenomen dat er om de drie maand gedurende meerdere dagen intens zwaar vrachtverkeer is in een verkeersarme straat; dat alhoewel die vaststelling op zich mogelijkerwijze niet zou volstaan om een milieuvergunning te weigeren, niets eraan lijkt in de weg te staan dit als een negatief element bij de beoordeling van de hinder in zijn totaliteit te betrekken; dat overigens ook reeds in het ministerieel besluit van 31 mei 1995 het argument inzake het vrachtwagenverkeer als negatief beoordelingselement

ter sprake is gekomen, maar dat uit de lezing van het arrest nr. 64.443 van 6 februari 1997 kan worden opgemaakt dat toendertijd andere elementen een doorslaggevende rol bij de totstandkoming van de weigeringsbeslissing hebben gespeeld, die evenwel, in acht genomen de door de verzoekende partij toendertijd aangebrachte elementen, door de Raad van State niet afdoende werden bevonden;

2.1.2.4. Overwegende dat uit de loutere vaststelling dat bij de vorige milieuvergunningsaanvraag 37 bezwaarschriften werden ingediend en thans nog slechts tien, niet kan worden geconcludeerd dat de inrichting geen overmatige hinder veroorzaakt; dat daarenboven blijkens het bestreden besluit de verwerende partij zich eveneens baseert op "regelmatige terugkerende klachten over het opwaaien van chromietzand" en op een proces-verbaal op 31 maart 1999 door de politie van Schoten opgesteld wegens stofhinder; dat vooralsnog de Raad er dient van uit te gaan dat die gegevens correct zijn;

2.1.2.5. Overwegende dat met de verzoekende partij kan worden aangenomen dat één enkele calamiteit inzake geurhinder niet vermag een weigering tot exploitatie te verantwoorden; dat dit evenwel niet in de weg staat dat het risico dat dergelijke calamiteit zich in de toekomst nog kan voordoen mede als negatief beoordelingselement bij de milieuvergunningsaanvraag mag worden betrokken;

2.1.2.6. Overwegende dat wordt vastgesteld dat op milieuhygiënisch vlak in het bestreden besluit nog een belangrijk motief wordt aangevoerd, te weten de reële kans op ernstige bodem- en grondverontreiniging, door het ontbreken van een overkapping en scheuren in de betonnen vloer waarop de chromietopslag gebeurt; dat in haar verzoekschrift de verzoekende partij op dat nochtans belangrijk motief niet ingaat zodat dit motief vooralsnog overeind blijft;

2.1.2.7. Overwegende dat, prima facie, in de huidige stand van de procedure de in het bestreden besluit opgenomen milieuhygiënische motivering niet feitelijk onjuist lijkt te zijn; dat de verwerende partij niet kennelijk onredelijk lijkt te hebben gehandeld door, op grond van alle milieuhygiënische motieven samengenomen, tot de conclusie te zijn gekomen dat "op basis van de beschikbare gegevens gesteld kan worden dat de risico's voor de externe veiligheid, de hinder, de effecten op het leefmilieu, op de wateren, op de natuur en op de mens buiten de inrichting veroorzaakt door de gevraagde exploitatie niet volledig tot een aanvaardbaar niveau kunnen worden beperkt"; dat aldus die conclusie, gestoeld op de eraan voorafgaande concrete overwegingen niet als een loutere stijlclausule kan worden bestempeld; dat prima facie de milieuhygiënische motivering in de huidige stand van de procedure afdoende lijkt;

2.1.2.8. Overwegende dat, in weerwil van wat de verzoekende partij beweert, het niet zo is dat de Raad van State in eerdere arresten alle milieuhygiënische overwegingen waarop de thans bestreden beslissing steunt en die gelijkaardig zouden zijn aan overwegingen uit eerder genomen besluiten, als onvoldoende motivering zou hebben verworpen; dat, daarenboven, prima facie blijkt dat thans nieuwe negatieve milieuhygiënische elementen werden aangebracht;

2.1.2.9. Overwegende dat uit hetgeen voorafgaat blijkt dat in de huidige stand van de procedure het vierde middel niet als ernstig kan worden aangemerkt;

2.2. Overwegende dat, aangezien de milieuhygiënische motivering de bestreden weigeringsbeslissing afdoende lijkt te kunnen schragen, de kritiek door de verzoekende partij in het eerste, tweede en derde middel geuit op andere overwegingen in het bestreden besluit en

die volgens haar te beschouwen zijn als "elementen bepalend ... voor het tot-stand-komen van het bestreden besluit" in de huidige stand van de procedure als een kritiek op overtollige motieven moet worden aangemerkt; dat bijgevolg geen van die middelen ernstig is;

2.3.1. Overwegende dat het vijfde middel is afgeleid "uit de schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1990 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, uit het niet-afdoende en ondeugdelijk karakter van de motieven en uit machtsoverschrijding"; dat de verzoekende partij in wezen doet gelden dat de argumentatie die zij in haar beroepschrift had aangevoerd slechts in zeer algemene bewoordingen werd afgedaan; dat zij in het bijzonder op volgende passus uit het bestreden besluit doelt :

"Overwegende dat de aanspraken en bezwaren door de beroepsindiener als volgt kunnen worden geëvalueerd:
(...)
er zijn diverse argumenten die pleiten tegen de feitelijke verenigbaarheid met de onmiddellijke omgeving (...)'";

2.3.2. Overwegende dat bij de bespreking van het vierde middel is gebleken dat de bestreden beslissing op voldoende deugdelijke motieven lijkt te zijn gebaseerd; dat die motieven meteen afdoende aangeven waarom de in het beroep aangevoerde argumenten niet werden gevolgd; dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht niet vereist dat op elk van de in beroep aangevoerde argumenten wordt geantwoord; dat het voldoende is dat de beslissing duidelijk de redenen doet kennen die haar verantwoorden en waaruit kan worden afgeleid waarom de adviezen in andersluidende zin niet worden gevolgd en de in beroep verdedigde stellingen niet worden aangenomen; dat het vijfde middel niet ernstig is;

2.4.1. Overwegende dat het zesde middel is afgeleid "uit de schending van de algemene beginselen van behoor-

lijk bestuur, inzonderheid het vertrouwensbeginsel, het rechtzekerheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, uit het verbod van willekeur en arbitrair handelen en uit machtsoverschrijding", doordat het aangevochten besluit de milieuvergunningsaanvraag weigert op grond van gelijkaardige motieven als deze die reeds bij diverse arresten van de Raad van State te licht werden bevonden om een milieuvergunningsaanvraag tot het in bedrijf houden van de inrichting van de verzoekende partij te weigeren;

2.4.2. Overwegende dat bij de bespreking van het vierde middel op het eerste gezicht is gebleken dat de bestreden beslissing afdoende is gemotiveerd; dat prima facie uit een eerste vergelijking van de diverse arresten inzake de n.v. DE BRUYN en de onderhavige weigeringsbeslissing niet blijkt dat alle aangevoerde milieuhygiënische motieven gelijkaardig zouden zijn aan motieven aangewend bij vorige beslissingen en die door de Raad van State te licht zouden zijn bevonden; dat het niet is omdat in het verleden bepaalde bestuurlijke beslissingen door de Raad van State met een vernietiging werden gesanctioneerd, onder meer wegens miskennen van de motiveringsplicht, dat de bestreden beslissing thans niet deugdelijk zou kunnen zijn gemotiveerd, zelfs als gaan sommige motieven, maar zeker niet alle motieven, in dezelfde richting als deze die in het verleden werden gehanteerd; dat het zesde middel niet ernstig is;

2.5. Overwegende dat derhalve aan de eerste voorwaarde van artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State niet is voldaan; dat die vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen; dat derhalve ook het verzoek om voorlopige maatregelen onder verbeurte van een dwangsom moet worden verworpen;

3. Overwegende dat het gepast voorkomt het door de verzoekende partij ten onrechte gekweten zegelrecht ten bedrage van zeventuizend frank voor wat betreft de vordering tot het opleggen van voorlopige maatregelen onder verbeurte van een dwangsom, terug te betalen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2.

De vordering tot voorlopige maatregelen onder verbeurte van een dwangsom wordt verworpen.

Artikel 3.

De kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, bepaald op zeventuizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Artikel 4.

Het ten onrechte gekweten zegelrecht ten bedrage van zeventuizend frank wordt aan de verzoekende partij terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zeven februari tweeduizend, door :

Mevr. M.-R. BRACKE,
A. WIJNANTS,

kamervoorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

M.-R. BRACKE.